

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 412/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. Z.	<u>Czyn przypisany:</u> W dniu 22 maja 2020 r. w W. przy ul. (...), działając publicznie i bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, spowodował u T. R. (1) poprzez uderzenie w twarz pięścią naruszenie	

		<p>czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej, niż 7 dni, w postaci złamania ściany przyśrodkowej lewego oczodołu z jej uwypukleniem w kierunku sitowia na głębokości 4-5 mm,</p> <p>tj. czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 22 maja 2020 roku T. R. (1) prowadząc samochód dostawczy marki P. poruszał się ulicą (...) w W.. W tym samym kierunku poruszał się również, prowadzony przez M. Z., pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Kiedy pojazd prowadzony przez T. R. (1) wyprzedził pojazd marki S., kierujący ww. pojazdem M. Z. wyprzedził pojazdy znajdujące się przed nim, a następnie pojazd T. R. (1). M. Z. wysiadł z samochodu, podszedł do pojazdu T. R. (1) i po otwarciu drzwi zaczął krzyczeć na kierującego ww. pojazdem. T. R. (1) spytał wówczas M. Z., dlaczego zachowuje się w taki sposób, używając również gestykulacji. M. Z. uderzył wówczas T. R. (1) pięścią prawej ręki w twarz, a następnie zamknął drzwi</p>	Zeznania T. R. (1)	9v, 48-49, 134-136	

i wsiadł do prowadzonego przez siebie pojazdu. T. R. (1) kontynuował jazdę i ponownie wyprzedził M. Z., blokując mu przejazd. Mężczyźni opuścili prowadzone przez siebie pojazdy i zaczęli ze sobą dyskutować. Kiedy T. R. (1) próbował nagrać zachowanie M. Z., kierujący pojazdem marki S., wsiadł do wnętrza pojazdu i odjechał w kierunku przeciwnym do tego, w którym poruszał się T. R. (1).

Skutkiem uderzenia T. R. (1) było naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 (siedem) dni, w postaci złamania ściany przyśrodkowej lewego oczodołu z jej wypukleniem w kierunku sitowia na głębokości 4-5 mm.

M. Z. ma 28 lat. Uzyskał wykształcenie średnie. Jest kawalerem, na którego utrzymaniu pozostaje małoletnie dziecko. M. Z. pracuje jako pracownik produkcji, uzyskując z powyższego tytułu wynagrodzenie w kwocie 3500 zł netto miesięcznie. Mężczyzna nie był leczony psychiatrycznie i odwykowo. M. Z. był kilkakrotnie karany za przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zeznania A. W.	18, 44, 191-192		
Zeznania E. W. (ob. M.-W.)	25, 44, 192-193		
Wyjaśnienia oskarżonego M. Z. – w zakresie przyznania się do winy	62, 133		
Karta karna	242		
<u>Protokół oględzin płyty z nagrania monitoringu</u>	19, 73		
Opinie sądowo-lekarskie biegłego J. P.	33-34, 201-202		
Opinia medyczna biegłej M. F.	174-178		
Opinia medyczna biegłego z zakresu neurologii, P. Ś.	219-221		
Opinia biegłego z zakresu otolaryngologii, I. R.	226-228		
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. Z.	j.w.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Twierdzenie oskarżonego, iż został sprowokowany przez pokrzywdzonego, który miał zachowywać się nieodpowiedzialnie i podejmować ryzykowne manewry podczas prowadzenia pojazdu zmuszając M. Z. prowadzącego pojazd marki S. do nagłego hamowania.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. Z.</p>	<p>62, 133</p>	
<p>Twierdzenie pokrzywdzonego, iż wskutek zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania odniósł uszczerbek w postaci trwałego upośledzenia widzenia.</p>	<p>Zeznania T. R. (1)</p>	<p>135</p>	
<p>2. Ocena DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Zeznania pokrzywdzonego T. R. (1) dotyczące okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania</p>	<p>Spójne, szczegółowe i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny, tj. zeznaniami A. W. oraz E. W.. Na podstawie ww. materiału dowodowego Sąd ustalił, że osobą, która zachowywała się agresywnie był oskarżony. Tym samym prezentowaną przez M. Z. wersję zdarzenia, według której pokrzywdzony</p>	

		sprowokował oskarżonego do uderzenia, Sąd uznał za niewiarygodną.
Zeznania A. W.	Świadek jako osoba obca dla oskarżonego nie miała interesu w fałszywym zeznawaniu na jego niekorzyść. Ponadto złożone przez nią zeznania zgodne były z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.	
Zeznania E. W.	Świadek jako osoba obca dla oskarżonego nie miała interesu w fałszywym zeznawaniu na jego niekorzyść. Sąd zauważył również, że świadek nie wypowiedziała się kategorycznie w kwestiach, co do których nie miała pewności. E. W. zeznała, że widziała, jak oskarżony podchodzi do pokrzywdzonego, a następnie zauważyła, iż T. R. (1) ma zaczerwienioną twarz. Świadek nie wspomniała natomiast o tym, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego. Nie sposób zatem stwierdzić, że E. W. była negatywnie nastawiona do oskarżonego M. Z.. Ponadto złożone przez nią zeznania zgodne były z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.	
Karta karna	Dokument sporządzony przez upoważnioną osobę, zgodnie z właściwymi przepisami. Strony	

	postępowania kwestionowały autentyczności rzetelności.	nie jego ani	
Opinie biegłych: sądowo-lekarskie biegłego J. P. – specjalisty z zakresu chirurgii lub chirurgii naczyniowej Opinia medyczna biegłej M. F. – specjalisty z zakresu chorób oczu Opinia medyczna biegłego P. Ś. - specjalisty z zakresu neurologii, Opinia biegłego I. R. – specjalisty z zakresu otolaryngologii	Opinie były jasne i pełne, a wynikające z nich wnioski były jednoznaczne i nie budziły wątpliwości stron oraz Sądu.		
2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskar- żonego M. Z.	Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia, w których oskarżony twierdził, że został sprowokowany przez pokrzywdzonego do jego uderzenia. M. Z. wyjaśnił, że T. R. (1) prowadząc pojazd marki P. dokonywał ryzykownych i gwałtownych manewrów,	

które z kolei skutkowały koniecznością podjęcia przez oskarżonego podobnych manewrów w celu uniknięcia kolizji. W ocenie Sądu brak jest podstaw do stwierdzenia, że miało to miejsce. Pokrzywdzony zaprzeczał powyższemu, z kolei świadkowie w osobach E. W. oraz A. W. zeznali, że osobą, który prowadził pojazd w sposób niebezpieczny, był oskarżony.

Nie sposób również stwierdzić, że pokrzywdzony zachowywał się agresywnie wobec oskarżonego, po opuszczeniu pojazdu przez M. Z.. W ocenie Sądu należy zauważyć, że oskarżony – jak sam twierdził – „podleciał” do pojazdu prowadzonego przez pokrzywdzonego i otworzył drzwi pojazdu. Oskarżony dodał, że zachował się w ww. sposób, ponieważ „nie chciał pukać w szybę”. Zdaniem Sądu powyższe stwierdzenie, w połączeniu ze sformułowaniem użytym przez M. Z. świadczy o tym, iż w chwili zdarzenia był on osobą zachowującą się agresywnie. Nie sposób bowiem stwierdzić, że zachowanie polegające na otworzeniu drzwi do pojazdu prowadzonego przez inną osobę, uznać należy za naturalne. Ponadto również dalsze

zachowanie oskarżonego potwierdza słusność powyższych spostrzeżeń. M. Z. twierdził, że pokrzywdzony siedząc w pojeździe zaczął machać ręką, tak jakby chciał go uderzyć, na co oskarżony zareagował „instynktownie uderzając go w twarz”, ponieważ kiedyś trenował boks. W ocenie Sądu, za instynktowną reakcję oskarżonego należałoby uznać wykonanie uniku lub zamknięcie drzwi pojazdu. W szczególności drugie z ww. zachowań świadczyłoby o tym, że oskarżony zamierza w normalny sposób wyjaśnić dlaczego pokrzywdzony zachował się według niego niewłaściwie, a nie dążyć do konfrontacji. Dodać należy, że z relacji bezstronnych świadków zdarzenia wynika, iż zdarzenie miało błyskawiczny przebieg. Ponadto oskarżony sam stwierdził, że pokrzywdzony rzekomo machając rękami, nie opuszczał prowadzonego pojazdu i znajdował się w pozycji siedzącej. Nie sposób zatem uznać jego zachowania za prowokacyjne, a raczej za próbę zmuszenia oskarżonego do zamknięcia drzwi pojazdu marki P., do czego pokrzywdzony był uprawniony, mając na uwadze okoliczności zdarzenia.

		<p>Tym samym wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził on, że został sprowokowany przez pokrzywdzonego do jego uderzenia, należało uznać za niewiarygodne.</p>	
	Zeznania T. R. (2)-skiego	<p>W ocenie Sądu nie zasługiwały na przymiot wiarygodności zeznania pokrzywdzonego, w których twierdził, że skutkiem czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania było trwałe upośledzenie słuchu i wzroku.</p> <p>W celu dokonania powyższych ustaleń Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych.</p> <p>Biegły J. P. w pierwszej sporządzonej opinii ustalił rodzaj i stopień obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego wskutek zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. W kolejnej opinii biegły wskazał, że ustalenie przyczyny odczuwanych przez pokrzywdzonego obrażeń, tj. porażenia lewostronnego nerwu twarzowego, wymagają oceny biegłego sądowego z zakresu neurologii. Biegła M. F. ustaliła, iż odczuwane przez T. R. (1) objawy porażenia nerwu twarzowego, <u>w zakresie okulistycznym</u>, pozostają bez związku przyczynowo-skutkowego ze zdarzeniem będącym przedmiotem</p>	

niniejszego postępowania. Biegła dodała, że w pozostałym zakresie, tj. obrażeń słuchu konieczne jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego laryngologa. Biegły P. Ś. stwierdził, że zachowanie oskarżonego nie skutkowało powstaniem urazu nerwu twarzowego. Uzasadniając powyższe biegły wskazał, że do powstania ww. urazu dochodzić może w następstwie enumeratywnie wymienionych przez niego obrażeń, przy czym pokrzywdzony nie odniósł żadnego z nich.

Biegły z zakresu otolaryngologii stwierdził natomiast, że odczuwane przez pokrzywdzonego zaburzenia słuchu nie mają związku przyczynowego z jego pobiciem, ponieważ brakuje dowodów klinicznych mogących świadczyć o powyższym. Biegły miał przy tym na uwadze fakt, iż badanie dokonane kilka miesięcy po pobiciu wykazało jedynie minimalny niedosłuch, wynikający z wieku pokrzywdzonego, zaś w dokumentacji medycznej T. R. (1) brakuje potwierdzenia, iż w wyniku pobicia odniósł on jakiegokolwiek obrażenia powstałe bezpośrednio po zdarzeniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Biegły

		<p>dodał, że jakiegokolwiek nagle pourazowe zaburzenia słuchu są natychmiast zauważalne nie tylko przez personel medyczny, ale także osoby z bliskiego otoczenia pokrzywdzonego, co nie miało miejsca w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania.</p> <p>Z powyższych względów brak jest podstaw do stwierdzenia, że skutkiem zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania były trwałe uszkodzenia wzroku i słuchu T. R. (1).</p>	
3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	M. Z.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Odpowiedzialności z art. 157 § 2 k.k. podlega ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 (siedem) dni. Występek, o którym mowa powyżej ma charakter materialny. Oznacza to, że do przypisania sprawcy odpowiedzialności konieczne jest ustalenie, że swoim zachowaniem spowodował on u innej osoby skutek wskazany w treści art. 157 § 2 k.k. Naruszenie czynności narządu ciała obejmuje urazy, którym towarzyszy przerwanie ciągłości tkanek, polegające na zewnętrznym zranieniu lub obrażeniach wewnętrznych sięgających w głąb ciała (złamania kości, uszkodzenie narządów). Rozstrój zdrowia polega z kolei na zakłóceniu funkcji organizmu człowieka o charakterze czynnościowym bez naruszenia integralności ciała. Określenie to odnosi się zarówno do naruszenia czynności narządu ciała, jak i poszczególnych jego układów. Zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu mogą polegać na naruszeniu jego stanu fizycznego lub</p>	

psychicznego (Komentarz do art. 157 k.k., red. Stefański 2023, wyd. 6/ Kokot).

Przestępstwo, o którym mowa w art. 157 § 2 k.k. można popełnić jedynie umyślnie.

Zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu. M. Z. uderzył T. R. (1) pięścią w twarz, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego, trwającym nie dłużej niż 7 dni, w postaci złamania ściany przyśrodkowej lewego oczodołu z jej wypukleniem w kierunku sitowia na głębokości 4-5 mm.

M. Z. został oskarżony o to, że w dniu 22 maja 2020 r. w W. przy ul. (...), spowodował u T. R. (1) poprzez uderzenie w twarz pięścią naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej, niż 7 dni, w postaci złamania ściany przyśrodkowej lewego oczodołu z jej uwypukleniem w kierunku sitowia na głębokości 4-5 mm,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Mając jednak na uwadze okoliczności popełnienia czynu, Sąd zmienił jego opis oraz kwalifikację prawną, po uprzednim uprzedzeniu o tym stron postępowania.

W ocenie Sądu czyn oskarżonego miał charakter chuligański w rozumieniu art. 115 § 21 k.k. M. Z. dopuścił się umyślnego zamachu na zdrowie pokrzywdzonego, ponadto działał on publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Oskarżony działał publicznie, ponieważ zarzucanego mu czynu dopuścił się na drodze publicznej, tj. miejscu powszechnie dostępnym. M. Z. uderzył pokrzywdzonego bez powodu. Jakkolwiek oskarżony twierdził, że pokrzywdzony sprowokował go podejmując niebezpieczne manewry, to powyższe stwierdzenie nie znajduje odzwierciedlenia w pozostałej części materiału dowodowego, który Sąd uznał za wiarygodny. Brak jest również okoliczności świadczących o tym, iż wskutek ww. zachowania oskarżony odniósł jakikolwiek uszczerbek. Niezależnie od powyższego nie sposób stwierdzić, że naruszenie przepisów ruchu drogowego, którego według twierdzeń oskarżonego miał dopuścić się pokrzywdzony, stanowi usprawiedliwienie dla przemocy fizycznej. Oskarżony widząc, że pokrzywdzony nie zamierza z nim

rozmawiać, miał
możliwość zapisania
numeru rejestracyjnego
pojazdu prowadzonego
przez T. R. (1), by
następnie poinformować
odpowiednie organy o
jego zachowaniu, które
uważał za bezprawne.
Nie mając natomiast
powyższego zamiaru,
zachowanie oskarżonego
powinno ograniczyć się
wyłącznie do werbalnego
poinformowania T. R.
(1) o tym, iż oskarżony
uważa jego zachowanie za
niewłaściwe. Nie sposób
natomiast stwierdzić,
że pokrzywdzony miał
obowiązek wyjaśnienia
czegokolwiek
oskarżonemu. Z
powyższych względów, na
żądanie T. R. (1), M.
Z. powinien zamknąć
drzwi jego pojazdu i
oddalić się od niego.
Oskarżony zachował się
natomiast w sposób
świadczący o okazaniu
przez niego rażącego
lekceważenia porządku
prawnego. Świadczy o
tym również fakt, iż M.
Z. użył przemocy wobec
nieznanego mężczyzny,
starszego od siebie o
ponad trzydzieści lat,
a zatem osoby, która
nie stanowiła dla niego
żadnego zagrożenia i
nie zachowywała się
agresywnie. Dodatkowo
oskarżony uderzył
pokrzywdzonego w twarz,
co zawsze wiąże się z
ryzykiem spowodowania
ból, jak również
uszkodzenia narządów

odpowiedzialnych za prawidłowe funkcjonowanie zmysłów wzroku, węchu, a także słuchu. O tym, że w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania powyższe ryzyko nie miało charakteru abstrakcyjnego świadczy fakt, że oskarżony kilka lat trenował boks. Oznacza to, że wymierzenie przez niego ciosu innej osobie automatycznie wiązało się z większym narażeniem jej na ww. niebezpieczeństwo, niż w przypadku osoby, która nie trenowała sztuk walki. Dodać należy, że wykorzystanie przez oskarżonego umiejętności nabytych w sposób, o który mowa powyżej, do uderzenia innej osoby, która nie zachowywała się agresywnie wobec M. Z., również negatywnie wpływa na ocenę jego stosunku do obowiązku przestrzegania porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zmienił opis czynu zarzucanego M. Z. oraz jego kwalifikację prawną i uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 22 maja 2020 r. w W. przy ul. (...), działając publicznie i bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, spowodował u T. R. (1) poprzez uderzenie w twarz pięścią naruszenie czynności narządów ciała i

<p>rozstrój zdrowia trwający nie dłużej, niż 7 dni, w postaci złamania ściany przyśrodkowej lewego oczodołu z jej uwypukleniem w kierunku sitowia na głębokości 4-5 mm,</p> <p>tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.</p> <p>i w punkcie I wyroku skazał oskarżonego za ww. występki.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z</p>			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. Z.	I	1.1.1.	<p>Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Oskarżony dopuścił się czynu zabronionego z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., co oznacza, że Sąd mógł wymierzyć mu karę grzywny w wysokości niemniejszej niż kara grzywny w wysokości 15 (piętnastu) stawek dziennych, karę ograniczenia wolności lub karę pozbawienia wolności w wysokości nie wyższej, niż 2 (dwa) lata.</p>

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosił o wymierzenie oskarżonemu kary miesiąca bezwzględnego pozbawienia wolności, zaś obrońca oskarżonego o wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

W ocenie Sądu brak był podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Wina M. Z. nie budzi wątpliwości, a stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu jest znaczny. Niemniej jednak nie sposób stwierdzić, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną i konieczne jest wymierzenie mu kary skutkującej izolacją M. Z. od społeczeństwa.

Oskarżony był trzykrotnie karany, jednak miało to miejsce stosunkowo dawno, ponadto kary zostały wymierzone mu za inne przestępstwa, niż będące przedmiotem niniejszego postępowania.

Ponadto okoliczności czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania również nie usprawiedliwiają wymierzenia M. Z. kary pozbawienia wolności. Nie ulega wątpliwości, że

zachowanie oskarżonego było naganne. Niemniej jednak należy zauważyć, że spowodowane ono było wzburzeniem oraz nieusprawiedliwionym i błędnym przekonaniem M. Z. o prawie do „wymierzania sprawiedliwości” w sposób siłowy. Miały one charakter czasowy i nie sposób stwierdzić, że wynikały wyłącznie z chęci wyrządzenia krzywdy T. R. (1). Może o tym świadczyć fakt, że oskarżony zadał pokrzywdzonemu jeden cios, a następnie wrócił do prowadzonego przez siebie pojazdu.

Ponadto M. Z. nie utrudniał w żaden sposób prowadzonego przeciwko niemu postępowania, okazał również skruchę, którą Sąd uznał za szczerą.

Zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu kary grzywny również byłoby niezasadne. Oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, niemniej jednak był trzykrotnie karany, a zachowanie będące przedmiotem niniejszego stanowilo występki o charakterze chuligańskim. Wymierzenie najłagodniejszej z kar przewidzianych za popełniony przez niego czyn, uwzględniając jego okoliczności, byłoby w ocenie Sądu sprzeczne

z zasadami prewencji generalnej.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zasadne będzie wymierzenie oskarżonemu kary 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia jego zawinienia.

Wykonując nieodpłatną, regularną pracę na rzecz społeczeństwa przez okres (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy, M. Z. będzie w stanie zrozumieć naganność swojego postępowania i uświadomić sobie, że stosowanie jakiegokolwiek przemocy w celu rozwiązywania konfliktów zawsze spotka się z negatywną reakcją społeczeństwa oraz właściwych organów.

Jednocześnie ustalając wymiar nieodpłatnej pracy, Sąd miał na uwadze, że oskarżony jest osobą zatrudnioną, na której utrzymaniu pozostaje

			<p>małoletnie dziecko. Wykonanie kary nie powinno zatem skutkować niemożnością wykonania spoczywającego na oskarżonym obowiązku utrzymania małoletniego.</p> <p>Z powyższych względów, na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Sąd w punkcie I wyroku, wymierzył oskarżonemu karę, o której mowa powyżej.</p>
II	1.1.1.	<p>Realizując dyrektywy ustawowe, na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w dniu 4 marca 2021 roku, od godziny 07:20 do godziny 09:00.</p>	
III	1.1.1	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 6000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Mając na względzie charakter czynu nie było możliwe orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, co nie stało jednak na przeszkodzie orzeczeniu zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez pokrzywdzonego. obrońca oskarżonego wniósł o orzeczenie ww. środka kompensacyjnego w</p>	

kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych, natomiast pełnomocnik pokrzywdzonego – w kwocie 25000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych. W ocenie Sądu orzeczenie zadośćuczynienia w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych nie byłoby wystarczające uwzględniając charakter obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego. Nie sposób jednak stwierdzić, że zasadne byłoby również orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia w kwocie 25000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych. Należy zauważyć, że obrażenia odniesione przez pokrzywdzonego nie były na tyle dotkliwe by uzasadnione było orzeczenie środka kompensacyjnego w kwocie stanowiącej kilkukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Ponadto pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w żaden sposób nie wykazał, że wskutek zachowania oskarżonego T. R. (1) poniósł wydatki w wysokości uzasadniającej przyznanie odszkodowania w ww. wysokości lub też odczuwa jakiegokolwiek dolegliwości uzasadniające przyznanie mu ww. kwoty.

		Z powyższych względów Sąd uznał, że zasadne będzie zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 6000 (sześciu tysięcy) złotych za doznaną krzywdę i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł w ww. sposób, w pkt. III wyroku.	
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o przyznanie na rzecz T. R. (1) renty. Stwierdzić należy, że zgodnie z art. 46 § 1 kk przepisów prawa cywilnego o zasądzeniu renty nie stosuje się.</p>			

<p>Z powyższych względów powyższy wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV.</p>	<p>Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. R. (1) kwotę (...) (tysiąca trzystu sześćdziesięciu ośmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika. Powyższa kwota przyznana została w oparciu o treść § 11 ust. 1 pkt 1 oraz § 11 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Pełnomocnik pokrzywdzonego, adwokat B. W., uczestniczył w postępowaniu przygotowawczym toczącym się w formie dochodzenia oraz w rozprawie.</p> <p>Z powyższych względów Sąd orzekł jak w pkt. IV sentencji wyroku.</p>	
<p>V.</p>	<p>Sąd zasądził od oskarżonego M. Z. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 300 (trzystu) złotych, zwalniając oskarżonego od ponoszenia wydatków,</p>	

które przejął na rachunek Skarbu Państwa. Oskarżony jest osobą osiągającą regularne dochody, niemniej jednak obciążenie go obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych w całości, byłoby niezasadne, mając na uwadze, iż Sąd zobowiązał go do zapłaty zadośćuczynienia.

6.Podpis